

Susanne Schemper

Susanne Schemper (1968) är född och uppvuxen i Halmstad men bor sedan 2007 i Lerum. Hon är gift och har två döttrar och två katter.

Susanne bodde och arbetade utomlands under många år. Hon har bland annat drivit hotell i Zimbabwe och arbetat på lyxkrys-sare. Numera jobbar hon som utvecklingsledare på en förvaltning i Göteborgs stad.

Att läsa har alltid varit Susannes absoluta favoritsysselsättning. Och att skriva har länge varit en dröm. En skrivkurs år 2013 fick fart på skrivandet, och den första kursen följdes av flera. Våren 2015 var Susanne tjänstledig för att gå en skrivkurs på distans. Hon fick fördjupa sig i novellskrivandet vilket hon nu brinner för.

Susanne har skrivit färdigt två bokmanus som ännu inte har blivit utgivna.

Novellen *Så länge jag minns* är Susannes debut som författare.

SÅ LÄNGE JAG MINNS

Nyckeln skar in i den tunna huden i handflatan. Hon kramade den hårt, fingrade på de välkända konturerna i fickan. Hon var trygg så länge handen slöt om nyckeln.

Hon ville ta upp den ur fickan, springa på sina trötta och åderbräcksmärkta ben till lådan. Inte för att hon kunde springa längre. Men hon mindes så väl känslan.

Om han bara ville gå någon gång. Så att hon kunde få fånga sina minnen i fred.

"Jag tror att jag ska gå strax mamma. Är det säkert att du klarar dig? Jag tycker inte alls om att du är helt ensam på natten. Lova mig att du ringer om det är något. Jag kan vara här på fem minuter. Och i morgon kommer jag igen, kanske direkt efter jobbet om du vill. Drick ditt te nu, jag la i ordentligt med honung."

Hon nickade. Svalde orden som ville ut, orden som inte var milda och snälla. Orden som skulle såra om hon väl lät dem komma. Han ville bara väl. Hon visste det men ville bara få vara i fred. Sonen lutade sig fram och gav henne en lätt puss på kinden. Hans välbekanta doft. Nötig och tung. Lite söt. Hon pussade tillbaks i luften. Han strök sina valkiga händer över hennes hår, och hon tittade upp. Såg oron i hans ögon. Rädslan för att förlora henne.

"Lovar du mig att tänka på det här med servicehemmet, mamma? Det är så fint där, det ligger precis vid sjön. Du kommer väl ihåg sjön, mamma? Där vi alltid badade när jag var liten. Så långgrund, man fick gå och gå och gå innan det ens var vatten till knäna."

Han log vid minnet.

"Det är klart att jag kommer ihåg sjön. Mitt minne är det inget fel på. Skulle inte du gå?"

"Vill du bli av med mig? Jo, jag är på väg. Ska jag lägga filten om dina ben?"

"Jag är varm nog. Jag klarar mig. Sluta nu upp med att dalta med mig. Snälla. Jag mår bra."

"Du har väl inte varit yr i dag igen, mamma? I så fall måste du säga det till mig så att vi kan gå och kolla upp det på vårdcentralen."

"Jag mår bra, hur många gånger ska jag behöva säga det. Gå nu hem."

Han ryckte på axlarna, klappade henne över de mjuka grå lockarna en gång till.

"Ok mamma. Jag hör dig, jag ska sluta tjata. Är det ok om jag tar med mig Sara i morgon?"

"Ja, bara hon inte skriker hela tiden."

"Mamma, hon är två månader. Hon skriker, äter och bajsar. Det är så de gör, de små. Och jag vill att hon ska få träffa sin farmor ofta."

"Jaja."

"God natt mamma."

"God natt."

Hon satt kvar i fåtöljen när han gick, hörde hur han läste noga om henne utifrån. Hörde hur han ryckte ett par gånger i handtaget för att försäkra sig om att han verkligen låst. Samma sak varje kväll. All denna omtanke, all denna oro för hennes hälsa. Det var inget fel på henne, hon var bara gammal. Men hennes son bedde sig som om hon inte kunde ta hand om sig själv. Och detta prat om att flytta. Aldrig i livet. Över hennes döda kropp. Sitta instängd med en massa andra rynkiga gamlingar som luktade kiss och otvättat hår. Det gick hon bara inte med på. Hon ville vara här hemma. I sitt hus, där allt luktade välbekant, där varje sak berättade en historia. Här där hon fick minnas i fred.

Hon reste sig försiktigt. Höll en hand på armstödet tills balansen fanns där. Brickan med te fick stå kvar. Hon hatade te med honung. Sonen hade läst någonstans att honung var bra mot infektioner, och bestämt att hon skulle dricka det i stället för det te

som hon tyckte om. Med tre rågade skedar socker i. Hon skulle strax göra i ordning en sådan kopp till sig själv. De svullna fötterna värkte och hon gick med långsamma steg mot sovrummet. Fick inte ramla. Så länge hon klarade av att ta sig runt själv i huset skulle ingen kunna tvinga henne att flytta.

I sovrummet sjönk hon ner på sängkanten. Andfädd och varm. Hon slöt ögonen, vilade en liten stund, drog ut på ögonblicket. Händerna darrade när de förde nyckeln till lådan i nattduksbordet. Som vanligt fick hon kisa för att se nyckelhålet ordentligt. Nyckeln gled in, hon vred om och så var den upplåst. Lådan med minnen. Försiktigt lyfte hon ut det slitna bruna albumet. Lade det på det virkade överkastet. Hjärtat pickade fort och oroligt. Tänk om det var i kväll det skulle ske?

Hon öppnade albumet. Bläddrade sakta framåt sida för sida. Samma rutin varje kväll. Hon stannade till lite extra vid bilden på henne och sonen. Han låg invirad i en tunn blå filt, bara näsan stack fram. Hon höll honom högt, som om hon ville visa upp honom för världen. Hennes läppar röda och lyckliga. Ögonen glittrade och det mörka håret hölls bak av en röd och vitprickig scarf. Mjuka slingor hade lösgjort sig och ramade in de solbrända kinderna. Hon var väldigt vacker. Så ung och så vacker. De satt på en strand och hon mindes den dagen så väl. Hon kom ihåg den salta ljumma vinden, doften av sonen. Hon mindes mannen som tagit kortet och längtan efter honom fick henne att greppa hårdare om albumet. Han hade fått hennes ögon att le. Ibland gjorde det så ont att minnas. Som hon saknade de där dagarna. Dagarna när ungdomen var oändlig, när inga hinder fanns. När man tog allt för givet. Hon bläddrade vidare. De slitna sidorna höll nätt och jämnt ihop. Hon kom ihåg alla ansikten. Ingen tvekan alls. Hon mindes alla festligheter, alla tillfällen som fastnat på bild. Många av fotografierna var av sonen, många var av henne.

Lätnaden spred sig i kroppen, varm och mjuk. Spänningen och rädslan hade vuxit under kvällen. Oron för att tappa minnet. Den allra största oron. Hon kunde mista balans och hörsel. Hon

kunde leva med krokiga värkande fingrar. Men om hon blev av med minnet skulle hon inte överleva. Det var hon säker på. Hon var så rädd för dagen när hon inte längre skulle kunna minnas. Förmågan att kunna drömma sig tillbaks, att låta minnena föra med sig bilder av det liv hon levat, var det enda hon brydde sig om. Fotografierna var hennes ankare, hennes livlina. Så länge hon kunde titta på fotografierna och komma ihåg vem som var vem så fanns minnet där. Varje kväll blev hon lika lättad. Men just denna kväll var lättningen större än den brukade vara. Oron som hon hade känt som en kittling under revbenen hela dagen var borta. Det var inte i kväll det skulle hända. Hon mindes. Hon mindes allt. Andetagen blev lugna igen. Hon kände hur trött hon var. En svag huvudvärk hotade bakom ögonlocken. Nu skulle hon lägga ner albumet och låsa lådan. Göra lite gott te. Kanske till och med unna sig några goda skorpor med söt apelsinmarmelad. Hon strök med handen över albumet och tackade den gud hon inte trodde på för att hon fortfarande kunde minnas, längta och sakna.

När hon ställde sig upp kom yrseln. Hon var helt oförberedd och vacklade till. Det högg till i höften och hon tappade balansen. Albumet föll ur hennes händer och slog i trägolvet med en smäll. Hon hasade ner på golvet med ryggen mot sängen. Hon hade haft tur, hade inte ramlat handlöst. Prövande sträckte hon på benet. Det stack som tusen nålar i höften, och hon gnuggade den försiktigt med handen. Smärtan släppte lite och hon andades ut. Yrseln som kommit så plötsligt var också borta. Hon skrattade till. Vad tokigt det blev ibland. Om sonen inte envisats med att bjuda på hälsosam mat och tvingat henne att dricka te utan socker hade detta säkert aldrig hänt. Det var hon säker på. Den här yrseln hade nog slagit till för att hon hade fått i sig för lite socker helt enkelt. Inte konstigt. När hade hon ätit senast? Hon fick se till att få i sig lite mat nu. Eller hade hon ätit middag?

Hon hasade upp lite, rättade till klänningen som glidit upp långt upp på låren. Trägolvet kändes kallt mot benen och hon satt obekvämt. Varför satt hon här egentligen? Och vad var det

för fotografier som låg strödda runt henne på golvet? Ett gammalt album låg uppslaget på golvet och fotografier hängde löst på de gulnade sidorna. Vem hade slängt det här? Så slarvigt. Hon lutade sig nyfiket närmare några av fotografierna. Det var människor på kalas. En gammal tant med grå knut satt i en stor fåtölj omgiven av buketter med blommor. Så fina blommorna var. Ett annat fotografi fängade hennes uppmärksamhet. En liten pojke bredvid en röd cykel. Hon skrattade högt. Vilken stor cykel till en sådan liten pojke. Han skulle bara vingla omkull på den, det var hon säker på. Hon plockade upp ett par fotografier till och kastade upp dem i luften, lät dem virvla ner och falla omkring henne.

Ett fotografi landade på hennes lår och hon plockade upp det. Höll det nära ögonen och kisade. Tittade noga på bilden av en vacker ung kvinna med ett litet blått bylte i sin famn. Så fina de var. Vad vacker kvinnan var, med den snygga sjalen runt håret. Så glad hon såg ut, hennes mun skrattade. Hon strök med fingret över kvinnan, önskade att hon kunde stryka håret ur hennes panna. Hon petade på den lilla bebisen. Bara en liten näsa stack fram. Hon skrattade. Vilken liten näsa.

Men vem var kvinnan? Hon rynkade pannan. Ett minne fladdrade förbi, för snabbt för att kunna fångas. Något störde, hon visste inte vad. Något om en liten bebis.

Ja just det. Att hon glömt det. Sonen hade ju fått en liten bebis, detta måste vara ett fotografi på den lilla. Så liten och gullig hon var. Och så modernt att rulla in flickan i en blå filt. På hennes tid hade man minsann inte fått för sig att lägga ett flickebarn i blått, det skulle vara rosa till flickor. Det var andra tider nu. Sara hette flickan med den lilla näsan. Det kom hon ihåg. Och den vackra kvinnan var sonens fru såklart. Flickans mamma.

Hon höll fotografiet ännu närmare ögonen. Studerade kvinnan. Det var konstigt, sonens fru, vad var det hon hette nu igen, brukade aldrig ha sjal över håret. Fotografiet var taget på sommaren, på stranden. Kvinnan kanske ville skydda håret från solen. Men det stämde inte alls. Den lilla tösen fanns inte förra sommaren, då var hon inte ens född. Hon kastade iväg fotografiet.

Varför satt hon här och slösade bort sin tid? Med massa gamla dumma fotografier.

Hon vände sig bort från oredan på golvet. Drog sig mödosamt upp och blev stående på knä med överkroppen liggande över sängkanten. Så trött. Hon hasade sig framåt i sängen, kände ett hugg i höften. Kände hunger. Men mest av allt förvirring. Vad var det hon höll på med? Det var något viktigt som skulle göras, så blev hon yr och nu låg hon här. På sängen låg en nyckel. Hon tog tag om den, snurrade den vant mellan fingrarna. Sedan lät hon den glida ner i fickan på klänningen. Förstrött fortsatte hon att fingra på den, medan sömnen smög sig på. Hon mindes inte nyckeln, mindes inte dess betydelse, eller vad den var till för. Men hon mindes den trygga känslan av den i handen.

